

HET KOOR

Opgaande in het Koor, komt men in een andere wereld.

In de oude wereld zijnde, zag men den Barmhartigen Samaritaan, den vergevenden, liefhebbenden Vader, den reddenden Herder, maar hier in het Heiligdom zal men God's Zoon zien, die als Koning op aarde komt en den mensch vernieuwen zal. Wonderlijk is de teleurstelling, wanneer men in Bethlehem niet een Hemelschen vorst en een overwinnaar van de wereld ziet, maar een volkomen hulpeloos, pasgeboren kind.

Het is het *derde raam*, nu geen twee medaillons, maar een doorlopend raam, genaamd *Bethlehem*, de geboorteplaats van Jezus.

Omlijst met gestyleerde bloemen, daar binnen een reeks van dieren in den stal en in het hart van de voorstelling de Moedermaagd Maria, in een langen, blauwen mantel het Kindje hoog opheffende, terwijl daartegenover, dus in den rechterkant van het raam, Joseph staat, boven het Kind en hoog boven de Moeder. Hij houdt in beide handen een sierlijken doek vast, achter den rug van het kleine kind en opent als het ware dien doek om het wonder daaruit te voorschijn te laten komen. Het kindje is voorgesteld in biddende houding. Boven het Goddelijk Kind is de Engel, wiens gouden vleugels zich naar boven strekken en daar samenkomen in de Ster, terwijl in den top de herders in biddende houding liggen.

Het vierde raam is genaamd *Golgotha*; het einde van het wereldsche leven van Jezus Christus is een volkomen verlies. Hij die gezegd heeft: „Ik heb de wereld overwonnen”, eindigt als een misdadiger.

De artieste heeft het droevigste en meest vernederende oogenblik van den kruisdood van Christus gekozen, niet dus het allerlaatste woord: „het is volbracht”, maar het vorige, toen Hij voelde dat God Hem verlaten had en uitriep „Eli, Eli, Lama, Sabachthani”, dat is: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten,” dus dat oogenblik, waarop Christus de zwaarste straf die de mensch heeft verdiend, overgenomen heeft en den mensch daarmee heeft verlost.

Lang uitgestrekt, schier geheel ontkleed, hangt Christus aan het kruis, de armen breed uiteen, even gebogen naar boven, hetgeen, te zamen met het hoofd, wat op zijde, en de naar beneden geslagen oogen, de uitdrukking geeft van volkomen verlatenheid en volstrekke wanhoop.

Aan de beide zijden van den voet van het kruis staan de twee krijgslieden, van wie